

Ericsson

Nr 27 - SEPTEMBER 1941

Kontakten

TIDSKRIFT FÖR TJÄNSTEMÄNNEN VID TELEFONAKTIEBOLAGET I. M. ERICSSON
Ansvarig utgivare: Gösta Gerdhem • Redaktör: Sven A. Hansson

SVENSKA
KASSAREGISTER AB

En uppfinningsrik herre, som såg hur handels folk hade svårt att hålla reda på de sålda varorna, och hur de endast kunde bli antingen bra hjälpta med mycket dyrbara kassaregistermaskiner eller dåligt med billigare sådana av olika nationalitet, kom på den goda idén att konstruera en ny maskin på grundval av de redan samlade erfarenheterna på området. Han hade redan förut konstruerat en ganska hygglig liten maskin, som exploaterades av Kooperativa Förbundet, men när han slutat med den och efter ett par år kom med den nya, tyckte LME:s högsta ledning, att den var tillräckligt intressant för att bli omhändertagen av vår koncern.

För detta ändamål bildades 1936 Svenska Kassaregister AB. Ett ritkontor upprättades på Kungstensgatan, och 1937 började en monteringsverkstad på Regeringsgatan, där detaljerna, tillverkade på LME:s verkstäder, sattes ihop till kassaregister. Försäljningen började, och i slutet av 1938 hade bolaget fyra försäljare och en kontorspersonal av flera personer. En del radio- och maskinfirmer ute i landet intresserades också för att som lokalagenter, var och en på sin plats, ta upp försäljningen av det nya svenska kassaregistret.

År 1939 hade maskinen och därmed bolaget trampat ut barnskorna. Försäljningskontoret flyttade till Kungstor-

net, och en försäljningsorganisation började växa fram. De nysnämnda lokalagenterna avkopplades, eftersom deras försäljning var alltför minimal, och i stället ökades staben av egna resande försäljare, vilkas antal sommaren 1940 hade stigit till tjugo. I oktober 1940 flyttades verkstad och ritkontor till Midsommarkransen. Sommaren 1941 hade personalen i Kungstornet vuxit till över tjugo och försäljarantalet till över trettio. Filialer finnas nu i Göteborg och Malmö. En fyra dagars försäljningskonferens hölls i juli i hörsalen ute vid Midsommarkransen, den första gången hörsalen användes för dylikt ändamål.

Den tekniska utvecklingen gick vidare framåt, erfarenheter vunnos om material, gamla konstruktionsdetaljer och nya konstruktioner. Verkstaden och ritkontoret har länge arbetat och arbetar fortfarande under högsta press och med drivande intresse att få fram både den kvantitet och den kvalitet, som namnet fordrar. De detaljer för kassaregister, som tillverkas på olika platser i verkstäderna vid Midsommarkransen, som sysselsätta närmare ett hundratal arbetare i dessa avdelningar, sammansätts till kassaregister på KRB, där det nu finns ett 60-tal arbetare, 11 ingenjörer och konstruktörer samt en egen kontorspersonal på fem man.

Kassaregisterförsäljarna, som genom den allt mer ökade omsättningen drivit fram denna växande organisation, arbeta som agenter och beresa sina distrikt från centra, där de äro bosatta. De ha sitt eget kontor - visserligen ofta på fickan - ha egen bil,

bekosta själva sina resor och andra omkostnader, men rapportera sina besök och resultat till försäljningschefen, som dirigerar deras verksamhet. Denna verksamhet består i att övertyga Sveriges detaljhandlare, att det lönar sig att skaffa ett medel för att hålla reda på detaljerna i sin redovisning och bokföring av kontant- och kreditförsäljning, mottagna inbetalningar från kunder, gjorda utbetalningar osv. Genom LME-registrets uppträdande på marknaden har kassaregister höjts från att vara mest ett försök till att hindra oärlighet i en butik till att vara en verklig hjälp för en handlande att undvika förluster, spara arbete, öka sin omsättning och därmed få en mera rationell drift av sin affär.

När en gång exportmarknaderna öppnas, blir fältet vidgat, och LME:s kassa-register skola säkerligen då ytterligare utbreda concernens rykte för kvalitetsprodukter av största praktiska betydelse.

A. Thustrup

INTRYCK
FRÅN ROTTERDAM

I början av juli 1940, knappt två månader efter krigsutbrottet i Holland, reste jag ned till Rotterdam. Man hade då hunnit ett gott stycke på väg med att röja upp i den genom bombardemanget och den därefter uppkomna jätteeldsvådan förstörda centrala stadsdelen, men de ännu kvarstående ruinererna gav staden en hemsk, nästan spöklik prägel. Lyckligtvis hade våra goda vänner, ingenjörerna vid Telefon-tjänsten, alla undslupit katastrofen med livet, men det fanns de bland dem, som blivit av med all sin privata egendom.

I telefonnätet hade uppstått väldiga skador. Huvudtelefonbyggnaden, som bl.a. inrymde kontoret och tre automatstationer för vardera 10 000 nummer, hade under själva bombardemanget undgått förstörelse och en del av personalen hade stannat kvar i byggnaden mer än en timme därefter och försökt att hindra antändning genom gnistor från närliggande hus, som stodo i ljusan låga. För att kunna ta sig ur eldhärden måste de emellertid lämna

byggnaden, och ingen kunde återvända förrän tre dagar senare. Den gamla delen av byggnaden, innehållande bl.a. korskopplingen, hade då störtat samman och i den nya delen hade elden anställt så oerhörda skador i de tre automatsalarna, att endast en fjärdedel av materialet i en av salarna efter reparation kan användas medan övrig material är rena rama skrotet.

Värmen hade under branden varit så hög, att på sina ställen glaset från alarmlamporna hängde som långa istappar, multipelmattornas bronstrådar och mässingsdelar för reläer hade smält och stativjärnet utglödats, så att det var alldeles mjukt.

Övriga automatcentraler i staden, West, Noord, Schiedam och Zuid voro dock oskadade. Centralen Zuid hade just färdigmonterats och kunde därför sättas i drift endast några dagar efter katastrofen.

Genom att alla reserver utnyttjades kunde på kort tid en del av dem, som blivit av med sin telefon, erhålla anslutning. Vid min ankomst fanns det dock tusentals personer, som väntade på att få telefon. Interurbanstationen hade träffats av flera bomber och såväl huset som växelborden måste undergå avsevärda reparationer. För att nödtorftigt uppehålla interurbandriften hade en primitiv nödstation för något över 100 expeditionsplatser ordnats i gamla halvautomatsalen på West. Kontoret var provisoriskt flyttat till Noord och där satt personalen på varandra överallt, i korridorer, magasin m.m.

Min uppgift var att finna utvägar att fortast möjligt utvidga telefonstationerna för att möjliggöra anslutning av väntande abonnenter. Efter ingående undersökningar beslöts att i första hand utöka Noord med 2 000 linjer, och att bygga en nödstation för 10000 linjer i den gamla huvudbyggnaden, där en sal skulle provisoriskt repareras. Nödstationen skulle byggas för 5000 linjer delvis med reparerad gammal material från de eldhärjade stationerna och resten med fullt modern material, som skulle levereras från Stockholm.

Att ordna leveranser från Stockholm var givetvis mycket mera komplicerat (forts. på sida 3, spalt 2)

Det bodde för några år sen på Östermalm en äldre ogift grosshandlare, som hade för vana att varje kväll ta sig en promenad. Hans litet svårhanterliga hushållerska hade för sin del tagit för vana att för dessa promenader inte tillhandahålla någon portnyckel. Grosshandlaren måste därför varje afton använda telefonkiosken i gathörnet för att anhölla om att bli insläppt.

Efter ett par års uppringningar varje kväll hade samtalen blivit något av en institution, och en afton, när den trötte vandrarerna kände sig särskilt tilltalad av telefonistens vänliga "påringt, grosshandlaren", hörde telefonisten hur inte mindre än tio stycken prr... prr... prr... markerade lika många 10-öringar till myntlådan. När hon påpekade denna extravagans, fick hon till svar: -"Javisst, men det som blir över ska lilla fröken ta och köpa sig något gott för."

Jack

KONTAKTENS bröllopsbukett går till: ing. Bengt Ek, Xlk, och frk. Hilma Eriksson; herr Arthur Lundgren, Los, och frk. Tyra Hägg; frk. Marianne Sjöstedt, Vppk, och ing. Arnold Lundkvist; herr Ehrling Stenström, Vtv, och frk. Eivor Flodin, Vppo; frk. Greta Henricsson, Vppo, och herr Sven Larsson; frk. Eva Lundberg, Vppo, och ing. Nils Lagerström; herr Ragnar Schenström, K, och frk. Maj Paulson, K.

Följande tacksägelser ha strömmat in för publicering:

"För visad vänlighet med anledning av vårt bröllop få vi framföra vårt hjärtliga tack.

Maj och Ragnar Schenström"

"För all visad vänlighet med anledning av vårt bröllop bedja vi få tacka på det hjärtligaste.

Hilma och Bengt Ek"

ROTTERDAM (forts. från sida 2)

än under normala tider. Det gjordes många resultatlösa besök hos olika myndigheter, misslyckade försök att ordna kompensationsaffärer m.m., innan det slutligen blev klart att clearing skulle ordnas.

Livet i Rotterdam var fyllt av många besvärigheter, särskilt oangenäma voro de nattliga bombingarna, och det var förvisso en spännande tid, då invasionsplanerna för England just då voro som mest aktuella. Min kusligaste upplevelse i Holland inträffade dock inte i Rotterdam utan i en stad nära tyska gränsen, där en bomb slog ner i ett hus endast 50 meter från den plats där jag befann mig. Splitter och stenar yrde i luften och en stor bit av en träbalk hamnade endast två meter från mig.

I juli i år besökte jag åter Rotterdam. Arbetena hade då avancerat så långt, att utvidgningen av Noord länge varit i drift. På Zuid och West voro utvidgningar med 1 000 linjer i det närmaste färdiga. En provisorisk manuell station för 2000 linjer hade inkopplats i nödstationen, och monterat av den automatiska nödstationen hade fortskridit så långt att 5 000 linjer beräknas kunna sättas i gång i oktober. De planerade arbetena och materialleveranserna ha trots alla svårigheter kunnat genomföras nästan programenligt och clearingen för betalningar av leveranserna har tillsvidare, trots att det många gånger sett hotande ut, fungerat relativt tillfredsställande.

Vid mitt sista besök hade mycket förändrat sig i Holland. Särskilt kännbar var skärpningen av ransoneringen och den stora bristen på material av olika slag - själv magrade jag sju kilo under en månad i Holland. Røjningsarbetena i Rotterdam hade fortskridit tämligen långt, men återuppbyggnaden måste nog på grund av materialbristen ske i långsam takt. I huvudsak voro de enda nybyggnader, som utförts, små envåningshus, där s.k. nödffärer inrättats. Rotterdam skall erhålla en helt ny stadsplan, och arbeten pågå att fylla igen och flytta kanalen.

C. Berglund

HEMVÄRNET

Söndagen den 6 september kl. 1500 samlades hemvärdet för att under 24 timmar så gott som oavbrutet anfalla och försvara fabriken. En pluton avdelades att tjänstgöra som fiendestyrka med förläggning i Älvsjö kabelverk. Lördagseftermiddagen förflöt med endast mindre skärmytslingar, men kl. 2100 lyckades en fientlig grupp på tre man medelst en gangsterkupp överfalla vaktet, öppna grindarna och med en privatbil köra inom fabriksområdet samt placera "trotylladdningar" här och var. Bra gjort som fredsövning betraktat, men hade vaktet haft skarpa skott, hade säkert fienden tillsammans med sin trotylladdning stannat utanför området.

Kl. 2200 gick tapto sedan lottorna serverat makaroner och korv och saft-soppa. Medan egna trupper delvis sovo på träullen i skyddsrummen, närma- de sig fienden vid 1-tiden på natten, och kl. 0250 sköts det friskt på både vän och fiende i det klara månske-

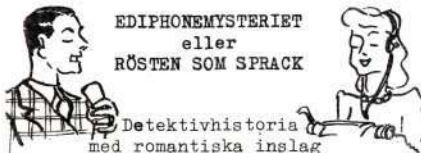

"JA, JAG KOMMER ALLTID HIT
LITET TIDIGARE, SÅ JAG HINNER
RAKA MIG!"

net. Fienden fick i alla fall ge vika och förföljdes på Säturahållet samt nedgjordes fullständigt kl. 0500.

Övningen lärde oss en hel del, och fe- len som gjordes här och var komma sä- kert ej att upprepas.

B. Thörnqvist

EDIPHONMYSTERIET
eller
RÖSTEN SOM SPRACK

Detektivhistoria
med romantiska inslag

Vad var väl naturligare, än att den städse så pliktrogna fröken Beda Gadd omedelbart inrapporterade det inträffade till Bedas och Ingas gemensamma chef. Och ingalunda nöjde sig Beda med detta. Hon begagnade gärna tillfället att be om chefens hjälp och bistånd i en annan angelägenhet.

Till Bedas öra, för att icke säga öron, hade i bokstavlig mening kommit vissa underliga meddelanden, närmast i form av en Ediphonrulle, som genom en ökänds förmedling hamnat på hennes bord och vars medföljande celluloidskiva tyvärr icke avslöjade dikterarens, för att icke säga diktatorns person. Skulle nu kära chefen vilja hjälpa sin bekymrade underordnade - den illistiga Beda, Ingas såta "vän-

inna" - att tyda det, som Beda i all oskuld sade sig tro vara ett mer eller mindre vanligt offertbrev, om än med ett uttal, ett språk och ett ordval, vars rätta tydande och därmed förvandlande till maskinskrift höll på att ta gadden ur Beda. Vore ej det lämpligaste, att chefen i egen person, med egna öron och på ort och ställe, dvs. i Bedas och Ingas gemensamma kontorsrum avlyssnade den besynnerliga rullen.

Och minuten senare skulle världshistorien bli ett drama rikare. Försam- lade voro: chefen, Beda, den intet ont anande, men efter morgonens olyckshändelse mycket ont kännande, Inga och slutligen den till sitt yttre så slipade och till sitt inre så lömska rullen.

Vi äro ju alla människor - så även chefen. Och vad kan man väl begära av en ivrigt lyssnande, offertbrev- väntande avdelningschef, vars trumhinna mötes av ett såsom första ord innerligt framviskat, lidelsefullt och trånande: "O, lotusblommors drottning".

(forts.)